

KORTTI- TALOSSA

asuu ilo

Virpi Pekkalan harrastuksesta, korttien tekemisestä, kasvoi perheyritys. Nyt korttipelissä on mukana myös Virpin tytär Päivi. Perheen kortit ovat meille monille tuttuja.

Virpi Pekkalan herttaiset piirroshahmot ovat puuhailleet ja punastelleet kauppojen postikorttelineissä jo pitkään. Nyt niiden rinnalle on ilmaantunut räiskyvänvärisiä kortteja, joiden tyyli on toinen mutta lämmin huumori samansukuista. Piirtäjä on hänen tyttärensä Päivi Pekkala.

»Meillä on menossa sukupolvenvaihdos», korttitaiteilijoista vanhempi nauraa. Vakavaa keskustelua perheyrityksen kohtalosta tulevina vuosikymmeninä ei kuitenkaan ole käyty. Asiat ovat alusta saakka edenneet omalla painollaan.

Pekkalan naisten innostus piirtämiseen ja askarteluun heräsi jo Virpi Pekkalan lapsuudessa. Hänen isänsä piti ainoan lapsen kynä- ja paperivarastot kunnossa ja opetti, miten lumitähdet ja enkelit syntyvät.

Jouluna tehtiin isän kanssa lanttutalo: koverrettiin mummin säästämä suuri lanttu ontoksi, varustettiin ikkunoin ja sytytettiin kynttilä sen sisälle. Äiti ihasteli, ja erikoisuutta tulivat katsomaan myös kotitalon lapset Helsingin Mannerheimintien varrelta.

Aikuisena Virpi Pekkala piti vuorostaan huolen, että oma ainokainen saattoi piirtää, leikata ja liimata, milloin halusi.

»Päivi on kasvanut tähän itsestäänselvästi. Ei meillä koskaan sanottu, että nyt askartellaan.»

PÄIVÄUNET NAISTEN MESSUILLA

Luonnonmenetelmällä äidistä tuli Päiville esikuva. Jo pikkutyttönä hän halusi mukaan naisten messuille, joilla Virpi Pekkala kaupitteli puisia pikukutalujaan ja postikorttejaan, silloin vielä harrastusmielessä. Tytär nukkui messuhälinässä pöydän alla, kun uni yllätti.

Vieläkin Päivi Pekkala matkustaa nykyisestä kotikaupungistaan Tukholmasta Suomeen joka kevät ja syksy lähteäkseen äidin mukaan messuille, esittelemään Pekkala Oy:n kortteja kauppiaille.

Yhteys kotiin ja korttien maailmaan on säilynyt tiiviinä

»Päivi on kasvanut mukaan postikorttien maailmaan. Soittelemme toisillemme päivittäin, ja usein huomaamme ostaneemme toisillemme samanlaisia kortteja tai kirjoja», kertoi Virpi Pekkala.

Kortteja ostetaan iloksi itselle ja ystäville

ten rinnalla Urpo Pekkalan rooli on toisaalta tukea ja kannustaa, toisaalta jarrutella, kun rönsyily loitontuu turhan kauas liike-elämän kannattavuusnäkökohdista.

»Työväenopistossa harrastetaan, täällä tehdään töitä», hän saattaa paukauttaa, kun Virpi unelmoi tuotannon laajentamisesta vaikkapa lautasliinojen puolelle.

»Se on meidän järjestys», Päivi luonnehtii isäänsä.

Virpi palautuu maan pinnalle hieman huokaisten, mutta muistaa kehua, kuinka Upi on myös hyvä yllyttäjä.

Avioliiton alkuaikoina mies syytti vaimossaan idean pienten koristetaulujen tekemisestä. Virpi piirsi ja Upi kehysti. Sirkkeli seisoi keskellä helsinkiläiskodin olohuonetta.

Pekkalat muuttivat pääkaupungista Espoon Puolarmetsään vuonna 1975, vähän ennen kuin maallepaosta tuli muotia. Edelläkävijöiksi heitä voisi kutsua muutenkin.

Tietokone hankittiin pikku-yritykseen, kun muut vielä pitivät sitä turhana kotkotukseen. Etenkin alkuaikoina myös Virpin ammatti herätti hämmennystä.

»Niin, niin, mutta mitä sinä työksesi teet?» häneltä kysyttiin. Nyt alalle on pikku hiljaa tulossa lisää kotimaisia yrittäjiä.

Virpi Pekkalan mielestä on vain hyvä, että erilaisia kuvia liikkuu markkinoilla. Urpo Pekkala uskoo, että maahan mahtuu pieniä yrityksiä, kunhan ne ymmärtävät keskittää toimintansa järkevästi.

Pekkaloiden pihassa nököttää yhä heidän ensimmäinen Espoon kotinsa, joka viitisen vuotta sitten jäi varastotilaksi. Korttihyllyjen keskellä on helppo huomata, että Virpin rönsyillekin on suotu toteutumismahdollisuuksia. On lahjapaperia, tabletteja, joulu-kuusenkoristeita, lastenkirjoja...

Moni muistaa varmaankin Karoliina-sarjan eli Laura Voipion ja Virpi Pekkalan laatimat kuvakirjat, joista tehtiin myös tv-sarja.

KORTTIEN LÄHETTELÄ EI NIIN VAIN TYREHDY

Rönsyistä huolimatta postikortti on perheyhteyden perustuote. Se käy kaupaksi lama-aikaankin. Virpi Pekkala arvelee, että kortilla ilahduttaminen on vain parantanut tahtiaan.

Viime vuonna firmojen joulukorttiliikenne hiljeni, mutta ystävänpäivän ja pääsiäisen koitettua korttihyllyt taas tyhjenivät jopa yllättävän vauhdikkaasti.

»Pimeän ja synkän talven jälkeen ihmiset kaipaavat jotain

keväistä. Halutaan hankkia jotain pientä kamaa iloksi», Virpi tuumii.

Joulusesonki on silti kaikkein kiireisin. Jo pääsiäisenä Virpi Pekkala oli täyttä päätä laatimassa tulevan joulun uutuuksia. Uusia malleja on kehitettävä, sillä ainakin kauppiat tarvitsevat vaihtelua.

Pekkalat pyrkivät varjellemaan kuvien tuoreutta niin, ettei lahjavaraliikkeet aarteisiin törmää joka huoltoasemalla. Tutunnäköisiin kortteihin saattaa sitä vastoin törmätä Suomen rajojen ulkopuolella, ainakin Pohjoismaissa, Itävallassa, Sveitsissä, Englannissa tai Yhdysvalloissa.

KORTIT TUOVAT ILOA MYÖS TEKIJÖILLEEN

Virpi ja Päivi Pekkala eivät lopettaisi piirtämistä, vaikka saisivat lottovoiton. Onnekseen he eivät edes lottoa. Iloa työstään kortintekijät saavat vielä silloinkin, kun valmiit tuotteet ovat maailmalla.

Joissakin liikkeissä he käyvät itse täyttämässä telineensä. Se on hyvä ja monesti hauskin tapa saada palautetta.

Tytöt ja naiset ovat ahkerampia postikortin ostajia. Se on oikein tutkittu. Virpi Pekkala on huomannut, että hänen kortteistaan ovat kaikkein kiinnostuneimpia nuorehkot ja keskiikäiset naiset.

»Toisaalta, silloin kun mies ostaa kortin», hän miettiikin hyvin tarkkaan. Virpi hymyilee.

»Korteilla välitetään tunteita», määrittelee oman perheen mies.

Postikorttien kautta Pekkalat ovat ystäväystyneet monien kauppiaiden ja asiakkaiden kanssa. Virpin tuorein tuttavapiiri koostuu korttien keräilijöistä. Heidän maailmassaan riittää uutta ihmettelemistä.

Virpille on sanottu, että hänen kortteistaan tulee hyvä mieli. Lausunto sopii myös Päivi Pekkalan selvitimen jälkeen. Kummankin kortteilla on aina nimi. Jos joku piirtäisi kortin heistä, sen nimi voisi olla Auringonpaistetta sydämessä. □

ja tärkeänä seitsemän Ruotsissa vietetyn vuoden aikana, vaikka tekemistä riittää sielläkin.

Päivi viihtyy työssään mainostuomistossa ja ahkeroi parhaillaan jatkoa ensimmäiselle lasten kuvakirjalleen Robban och Rally. Myös poikaystävä Johan piirtää työkseen, ja Päivi on ryhtynyt värittämään hänen sarjakuvakirjaansa. Korttien tekemistä hän aikoo silti jatkaa.

Kannustus epävarmuuden iskiessä ja hyvät neuvot kulkevat puhelinlinjoilla Tukholman ja Espoon väliä, kun äiti ja tytär Pekkala soittelevat toisilleen päivittäin. Postikin kulkee, ja usein he huomaavat ostaneensa toisilleen samanlaisia kortteja tai kirjoja.

»Kun olin pieni, äiti oli töissä mainostuomistossa ja ajattelin, että niin minäkin olen isona», Päivi kertoo.

Virpi jaksoi kehottaa tyttärtään pyrkimään sitkeästi alan koulutukseen, vaikka hän itse ei koskaan kotiutunut mainostuomistotyöhön. Kolmannella yrittämällä Päivi pääsikin alan kouluun Tukholmaan ja sitä kautta työhön kiinni.

Virpi Pekkala koki aikoinaan, ettei saanut piirtää tarpeeksi työssään. Niinpä hän toteutti intohimoaan yöaikaan. Viimein aviomies Urpo Pekkala sai rohkaistua hänet jäämään kotiin taiteilemaan.

Yhtiö perustettiin 80-luvun alussa koko perheen voimin. Taulu- ja korttitilauksia tuli sen verran, että parin vuoden kuluessa tekniikan alalla toimivan miehenkin oli syytä jäädä pois töistä, oman yrityksen leipiin.

Urpo Pekkala huolehtii nyt paperisodasta espoolaisen omakotitalon alakerrassa, kun vaimo keskittyy postikorttien piirtämiseen yläkerrassa.

»Korttien pakkaaminen ja lähettäminen on enemmän näkkileipähommaa, mutta piirtäminen ei tunnu työltä. Usein istun tuossa pöydän ääressä aika onnellisena», Virpi Pekkala tunnustaa.

PERHEEN MIES
TUKENA JA JARRUNA

Luovien ja pulppuilevien nais-